

РЕШЕНИЕ

№ 375

гр. Враца, 06.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела П. Колчева

при участието на секретаря Бойка Сп. Стефанова
като разгледа докладваното от Стела П. Колчева Административно
наказателно дело № 20231420200888 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59-63 от ЗАНН.Образувано е по жалба на „*****“ против НП№ 26-0000932/23.08.2023 г. на Директора на РД”АА”- Враца, с което на дружеството жалбоподател за извършено нарушение по чл.7а, ал.2 ЗАПр. и на основание чл.96г, ал.1 ЗАПр., е наложено административно наказание –имуществена санкция в размер на 3000.00 лв. В жалбата поддържана и в с.з., се релевират подробни оплаквания за незаконосъобразност на атакуваното постановление поради допуснати множество нарушения на материалния и процесуален закон, с искане за отмяната му на това основание.

Ответната страна по жалбата, редовно призована, не е ангажирала становище по жалбата и представител в с.з.

След като взе предвид доводите и възраженията на страните и извърши анализ и преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира от фактическа страна следното:

Настоящото дружество-жалбоподател притежава лиценз №10263/10.07.15 г. за извършване на международен автомобилен превоз на пътници.

На 08.08.2023 г. в гр. Враца, била извършена комплексна проверка за дейността на дружеството. В хода на проверката инспектори при РД „АА“-Враца, в т.ч. и св.Ст.Г. установили, че на 02.05.23 г. в качеството си на превозвач, дружеството е допуснало да се извърши международен превоз на пътници по редовна автобусна линия гр.Мездра-с.Горна Кремена със съответно МПС и с водач –лицето В.К.М., който водач към момента на извършвания превоз не е притежавал валидно удостоверение за психологическа годност, тъй като същото е било с изтекъл срок на валидност на 19.09.22 г. За констатациите от проверката е съставен съответен констативен протокол за проверка. Едновременно с това е съставен и АУАН №335623/08.08.23 г., за нарушение по чл.7а, ал.2 ЗАПр., за това, че в качеството си на превозвач, дружеството-жалбоподател е допуснало извършването на горепосочения превоз от водач, с невалидно УПГ.

Въз основа на горепосочения АУАН и при идентично словесно описание на извършеното деяние и посочване като нарушена разпоредбата на чл.7а, ал.2, е било издадено атакуваното НП, с което на основание чл.96г, ал.1 ЗАПр., на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв.

Изложената до тук фактическа обстановка се установява от разпитания по делото свидетел-актосъставител Ст.Г., както и от останалите кореспондиращи им писмени доказателства-констативен протокол за проверка, справки с приложения, пътен лист за извършен превоз и др.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от легитимирано лице против подлежащ на обжалване акт и в законово предвидения преклузивен срок за обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна, тъй като в производството по установяване и констатиране на нарушението, съставяне на АУАН и издаване на обжалваното НП са допуснати съществени нарушения на процесуалния и материален закон, а именно:

Цитираната в АУАН и НП нарушена разпоредба на чл.7а, ал.2 ЗАПр., предвижда задължение за лицензираните превозвачи, лицата по чл.24е и лицата, извършващи превози за собствена сметка, да осъществяват превози на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на МПС от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл.7, ал.3 и чл.12б от закона и чл.152, ал.2 ЗДвП.

Същевременно посочената в НП санкционна разпоредба на чл.96г, ал.1,

пр.ІІ-ро от ЗАПр., предвижда отговорност за лицата, назначаващи на работа или допускащи водачи, неотговарящи на някое от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управляват превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари.

Очевидно е, че с това си съдържание, приложените нормативни разпоредби на закона са бланкетни и препращащи към други конкретни подзаконови такива, очертаващи индивидуалните обективни признаци на конкретно вмененото административно нарушение, съответно и правото на защита на санкционираното лице. В случая обаче, тези конкретно нарушени подзаконови разпоредби не са индивидуализирани и посочени в процесните АУАН и НП.

С така проследеното си цифрово съдържание, АУАН и НП се явяват издадени в нарушение на императивните изисквания на чл.42, ал.1, т.5, съответно на чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН за минимално необходимо съдържание, определящо рамките на защита на санкционираното лице. От друга страна тези нарушения възпрепятстват и пълноценния съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП откъм разглеждане на спора по същество. В тази насока съдът допълнително отбелязва, че след извършване на процесния превоз, но преди съставяне на процесните АУАН и НП, е настъпило съществено законодателно изменение в приложимата Наредба №36/15.05.06 за психологическа годност на водачите /в сила от 21.10.22 г./, а именно- според измененията в чл.8, ал.2, удостоверенията за психологическа годност вече са безсрочни. Като не са приложили и посочили в АУАН и в НП конкретно нарушената разпоредба от цитираната Наредба в относимата ѝ за казуса времева редакция, актосъставителят и АНО са задълбочили горепосоченото процесуално нарушение по чл.42, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН, тъй като няма как да се извърши и последващата преценка по чл.3, ал.1 ЗАНН - за „по-благоприятен закон“, съответно за наличие или липса на нарушение.

Предвид всичко гореизложено съдът намира въззивната жалба за основателна и като такава същата следва да бъде уважена, а атакуваното НП следва да се отмени, като незаконосъобразно.

При този изход на делото, на основание чл.63, ал.3 ЗАНН на дружеството-жалбоподател се дължи присъждане на направените в хода на

делото разноси за адвокатско възнаграждение, които в случая съгласно представения договор за правна помощ и списък на разноси се явяват доказани в размер на 700.00 лв. Относно размера на адвокатското възнаграждение от страна на АНО изначално е противопоставено възражение за прекомерност, което съдът в случая счита за основателно, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото, и приключването му в едно с.з. с участие на процесуалния представител на жалбоподателя. При тези съображения, искането за разноси следва да се уважи до минималния размер от 600.00 лева, изчислен по реда на чл.7, ал.2, т.2, вр.чл.18, ал.2 НРМАВ.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 26-0000932/23.08.2023 г., издадено от Директора на РД „Автомобилна администрация” гр.Враца, с което на „****”, ЕИК **** за нарушение на чл.7а, ал.2 от ЗАПр., на основание чл.96г, ал.1 от ЗАПр. е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 3000.00 /три хиляди/ лева.

ОСЪЖДА ИА „Автомобилна администрация”-София да заплати на „****”, ЕИК **** сумата в размер на 600.00 лв., представляваща направени по делото разноси за адвокатско възнаграждение, като отхвърля искането в останалата му част до пълния претендиран размер от 700. 00 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр. Враца в 14-дневен срок от получаване на съобщението за неговото изготвяне.

Съдия при Районен съд – Враца: _____